

Vltava ve třech obrazech

Vlny odporu

Step vymrzlých šířařů –

Odmítám! Mažu pózu *step, vymrzlých* a všechny další,
z padajících trakařů vyklopené na mé nehty,
kdo jste, že dotváříte člověka lopatou,

a když vám uhnu, budete mě nazývat jak?

Čili vám uhýbám. Až tak drzý budu,
pojďme se odrazit z města a uvidíte, z jakého já jsem těsta,
jak zapadám do soutěsek skal,
jak vypilovaný klíč do sejfu plného přírodního bohatství,
precizně vyrobený, tvrdý a nezlomný,

zakývnu na vás nohou, jestli mě ztratíte z dohledu,
a pokynu rukou, aby už víc jste se nepřibližovali –

Vlny lásky

V noci se oteplí. Počasí jistěže takový výraz unese,
je jen otázka, v kolika metrech nad mořem
se s tímto vnuceným nákladem zřítí do hlubin mléčné tmy,

mé vědomí ho nezlanáří,
mé vědomí je naučené házet laso skutečným sluncím
(zaměřit trajektorii se vám nepodaří),

mé vědomí je tichá, čistá, přesná práce zlatníka
v malé dílně na Podskalí, ne však natolik malé,
aby v ní nedokázal usadit dívku bez jedné náušnice

(ne, nepozvu vás k oltáři),

a mé vědomí je matrice, jež z geomagnetické bouře
vzdálené dvě a půl miliardy kilometrů
vysekne křídla orgasmu a pošle je do vašeho klína,

a mé vědomí je voyer kouře, až si po milování zapálíte,
a vidíte, co já? Kouř vyfouknutý na nehty nedrtí bolestí,
nikdo tu nestepuje, ani zimou se nechvěje,

tak kdo, probůh, jste, že dotváříte člověka pěstí?

Čili vám uhýbám.

Klečet na Vyšehradě v chrámu Svatého Petra a Pavla,
podtrhnete jej celý, zbydou mi zas jen holé skály,

vidíme to na pět šest kamzíků
a dvounohé zvíře mezi nimi na stezce k vrcholu,
my, samozvaný kníže drzosti, jež stává se až nebetyčnou,
neboť k planetě Uran je odsud nejbliže –

Vlny žízně

Víno!, Matematika!, řvu nalokaný ohněm trýzně,
potřebuji víno, a má krev, těch pár zbylých kapek,
aby utvořila s ním průsečík,

a vlastně až jím bych měl začít tuto báseň,
až okamžikem, kdy na hrudi balvan, ale ponor nula,
přesně tou tečkou, bodem imunity vůči viru Caligula –

Tak snad dolů něco naprší.
Pak přes to přehod'te mosty.